

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 15. De frequenti Communione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Statue, simul ac sentis conscientiam tuam ^{Majus}
gravi delicto oneratam, eam per Confessionis
Sacramentum exonerare.

Dixi: Confitebor adversum me injusti-
tiam meam Domino; & tu remisisti in-
pietatem peccati mei. *Psal. 31. 5.*

Qui confiteretur peccata sua, jam cum
Deo facit. *Aug. in Ioan.*

DIES XV.

De Frequenti Communione.

I.

ADEpulum Eucharisticum frequenter ac-
cedere nos oportet; quia Christus ad
id nos invitat: *Venite ad me omnes, qui la-
boratis, & onerati estis mole miseriarum, &
imbecillitatum vestrarum; & ego reficiam
vos.* Imbecillitates istæ obstaculo tibi non
sunt; modò tibi displiceant. Christus
Dominus ad divinum hoc convivium invi-
tat etiam infirmos, cæcos, & claudos; ut
ostendat, idcirco neminem excludi, quòd
perfecta sanitate non gaudeat. Instituit
hoc Sacramentum in modum alimenti, ut
ostenderet, animam nostram non magis
hoc cibo spirituali, quàm Corpus nostrum
cibo corporeo carere posse. Præbet no-
bis

Majus

bis Corpus suum sub speciebus panis, quod alimentum est usitatissimum, & quotidianum; cum alia alimenta, non item hoc variari soleant. Eapropter Panis Eucharisticus panis quotidianus appellatur. præterea grandia bona pollicetur ijs, qui hoc Sacramentum frequentant, & graves pœnas illis minatur, qui eidem se subducunt. Denique nullos sacerdotum potestati præfigit limites ad hoc Sacramentum conficiendum, nec tempus fidelibus ad illud accedendi. Possétne meliùs nobis demonstrare desiderium, quo ardet, ut ad hæc sacras epulas crebrò accedamus.

II. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum frequenter sumere debemus, propterea, quòd Ecclesia id à nobis contendat. Hæc nobis mentem suam declarat per unanimum consensum SS. Patrum, qui illius interpretes sunt. Si Eucharistia, inquit S. Ambrosius, panis est quotidianus, cur integros annos ab ea sumenda abstinere? cur ad eam non quotidie accedis, quæ prodesse tibi quotidie potest? Præposterum est, si quid aliud, inquit S. Chrysostomus, credere, præcipuam ad divinum Epulum dispositionem esse magnum inter sacras Communiones temporis intervallum. Pascha nobis semper agitur,

fa

si necessariam conscientiae puritatem habeamus. Potestne Ecclesia voluntatem suam efficacius, & clarius nobis testari, quam, dum per Concilium Tridentinum filios suos per viscera charitatis Iesu Christi obtestatur, ut sanctissimum hoc Sacramentum venerentur, saepius ad id accedendo, unaque asseverat, se ardentem desiderare, ut omnes, qui divinis hisce mysterijs assistunt, eorundem per S. Eucharistiae sumptionem participes se reddant. Eisdem animi sensus Ecclesia primis Christianis inspiravit, & quamdiu ejus filij SSmam hanc praxin retinuerunt, verè sancti fuerunt.

III. Ad Sacram Synaxin frequenter accedendum, quia propria utilitas ad id nos urget. Quanta hominis est imprudentia! Deus ipsi vetat sub pæna mortis, ne de fructu arboris scientiae boni, & mali comedat: ipse nihilominus ex ea comedere cupit; Deus ei sub pæna mortis præcipit, ut hoc pane vitæ vescatur; ipse tamen eo vesci recusat, licet tantum inde utilitatis capiat. In alijs Sacramentis accipit gratiam; in hoc gratiarum fontem, & auctorem, qui ad ipsum non venit, nisi ut eam ei copiosè conferat, semetipsum ei donando: atque hanc ei roties confert, quoties

K

ob-

Majus.

obstaculum illi non ponit, unaque pretium sanguinis sui, & virtutem meritorum suorum applicat, seque eidem uniendo spiritum suum impertit. Quanta utilitas? verum, quanta miseria, vel caecitas, eo se voluntarie privare, dum ad sacram Eucharistiam accedere renuit?

Ne dicas, te ad sacram hanc mensam accedere nolle, quod ea sis indignus, sed conare te dignum reddere, ut saepius ad eam accedere possis.

Nisi manducaveritis carnem filij hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis. *Io. 6. 54.*

Non est audacia, saepe accedere, sed indignè, vel semel. *S. Chrysostomus.*

DIES XVI.

De Remissione Injuriarum.

I.

Homo, qui injurias remittere non vult, de peccatorum suorum venia, & quod inde sequitur, de salute aeterna obtinenda desperet, necesse est. Is solus impune vindicare se potest, qui non habet, quod Deus sibi ignoscat. Sed ubi est ille homo? nos, cum peccatores simus, remedium non habemus, nisi in Dei misericordia, salute
rem